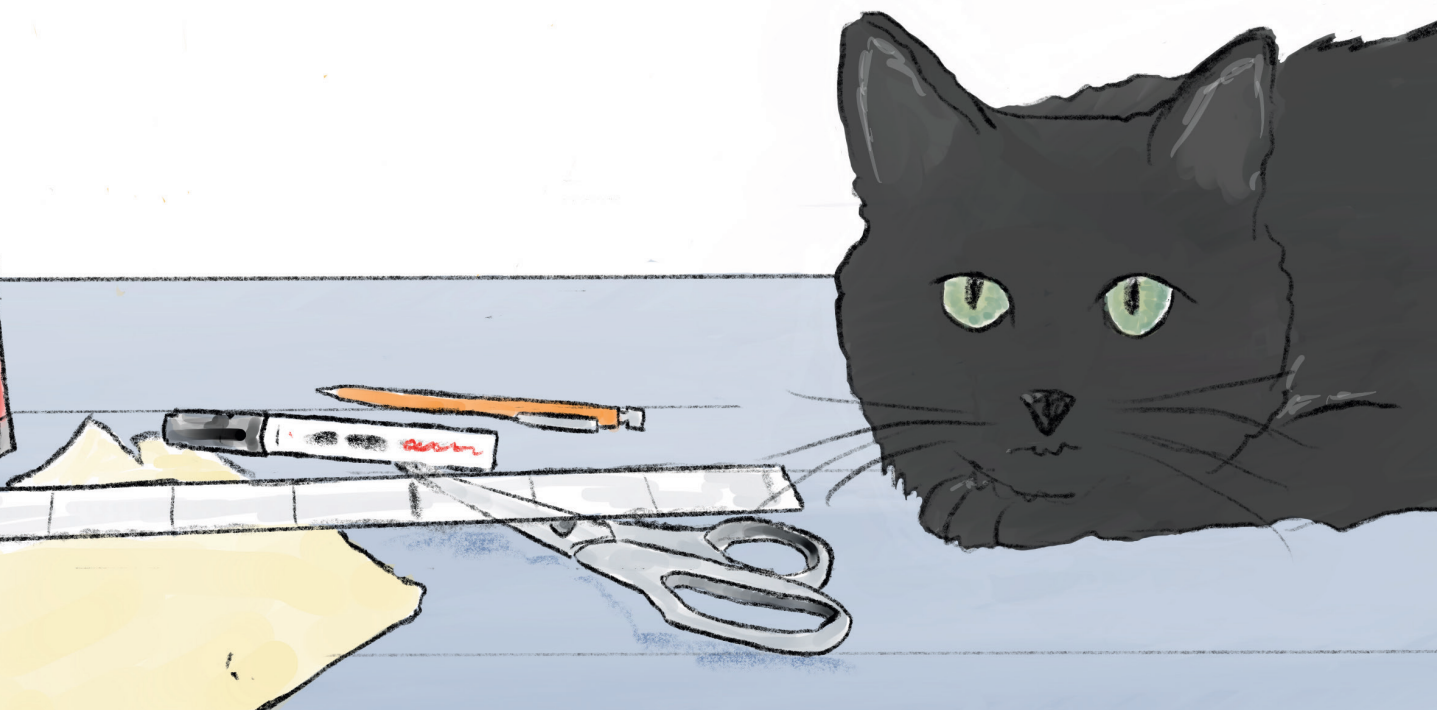

Heb je wel eens met een kroon gevochten?

Ik bedoel niet zo'n groot, zwaar, gouden exemplaar met edelstenen, zoals een koning draagt.

Nee, mijn vijand was een gele kroon van doodgewoon papier.

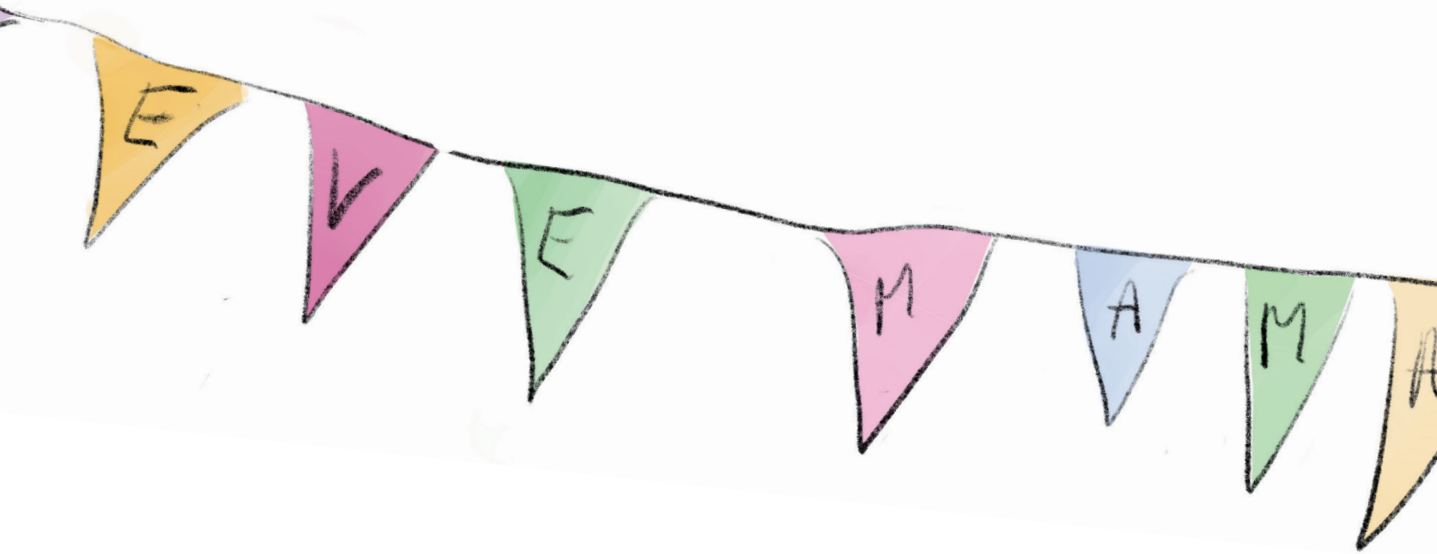

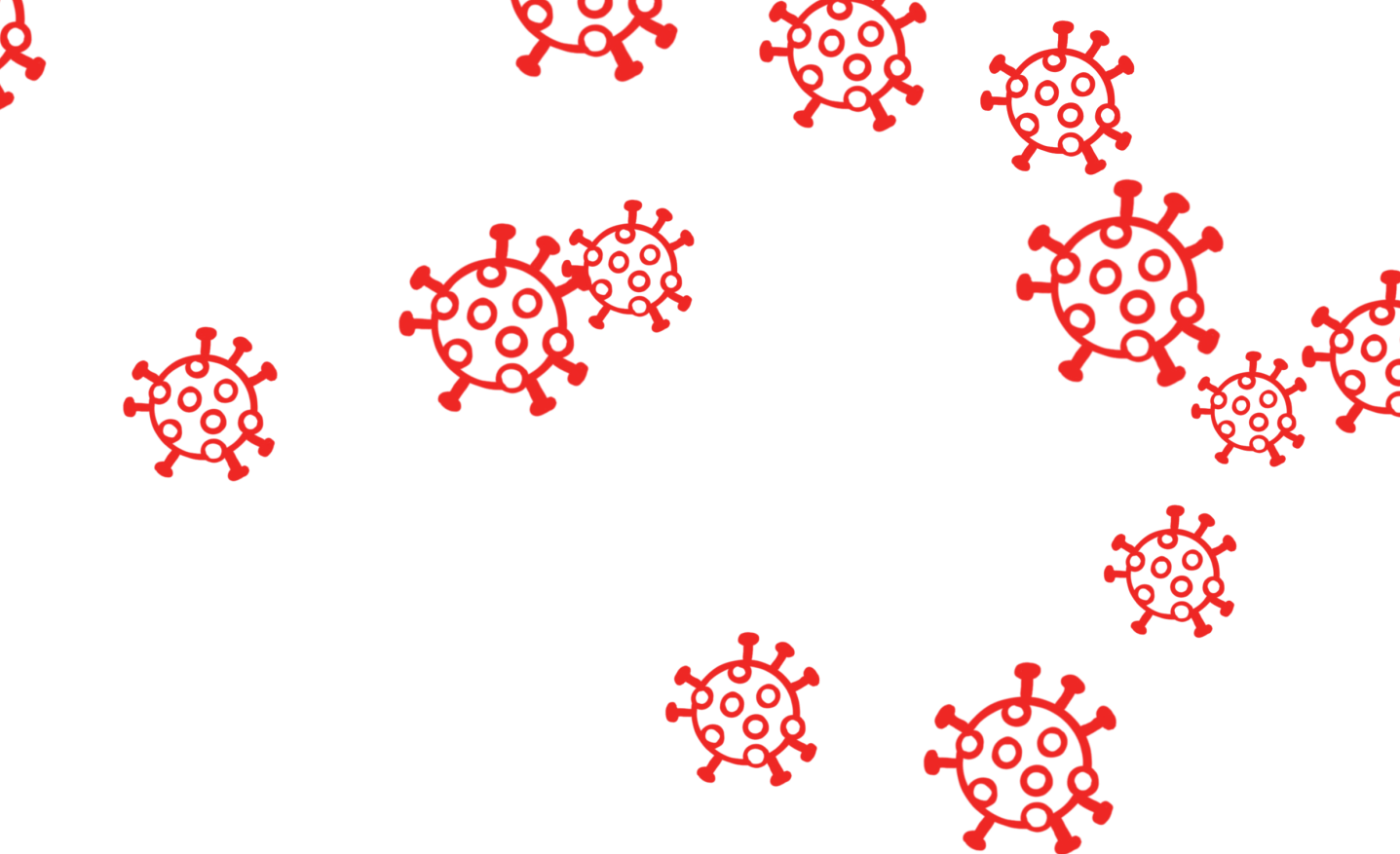
Sierlijk stond ze op haar bord, de kroon van mama, klaar voor de hoofdrol op het feest. Haar gele punten weerspiegelden in het vensterglas van de veranda. De tafel zag er nog steeds uit zoals papa en ik ze hadden aangekleed. Als een onzichtbare wolk hing in de eetkamer de geur van heerlijke spaghettisaus, maar niemand zou ervan eten.

Het was een volle dag geweest. Eerst huppen op de trampoline. Dan een grotestappenwandeling en een vogelzoektocht in het bos. Thuis een spel met een reuzendobbelsteen. Daarna groentjes snijden, koken. Tafel dekken met versiering en de kroon niet te vergeten.

Bijna waren we met alles klaar. Mama kwam nieuwsgierig in de potten kijken. En toen gebeurde het... Ze hoestte in haar elleboog. Mama hoestte nog eens en voelde aan haar voorhoofd.

Iedereen is wel eens ziek, maar in deze dagen was het heel gevaarlijk. Er was maar één ding waar de mensen over spraken: het **VIRUS**. En als je maar even hoestte of wat koorts had, dan belde je de dokter. Niet om langs te gaan, o nee, het **VIRUS** was zo besmettelijk dat zelfs dokters er ziek van werden en iedereen die in de wachtzaal zat erbij.

Duizend en nog eens duizend en nog veel meer mensen waren ziek door de schuld van het **VIRUS** en dat was in alle landen van de wereld zo! Het **VIRUS** had meer macht dan om het even welke slechte koning. Het kon de hele wereld aan, want het was niet alleen, het **VIRUS**, het was met miljoenen!

‘Héél vaak je handen wassen. Met water en zeep,’ zei de dokter aan de telefoon.

De laatste weken was het al zo vreemd. De rij bij de bakker liep de winkel uit, langs de boekhandel tot aan de school. Want iedereen moest anderhalve meter afstand houden om elkaar niet te besmetten. Het virus hield ons vast als een hond aan een leiband. Aan het rusthuis zag je groepjes mensen zwaaien naar een opa of een oma achter glas, want daar mocht niemand nog naar binnen. En zij konden ook niet naar buiten, net zoals wij, nu mama ziek was. Mama moest apart in een kamer tot ze beter was. Omdat we dat echt zielig vonden, kozen we de veranda voor haar uit. Zo konden we elkaar toch nog zien.

Papa sleepte dekens aan en boeken, pyjama’s, een laptop, veel meer dan hij kon dragen. ‘Flink zijn, Jorn,’ zei mama voor ze haar buitenverblijf binnenging. ‘Samen komen we hier wel doorheen.’